

debatt@klassekampen.no

KRONIKK
& DEBATT

Defensivt, Braanen

VENSTRESIDA
Roy Pedersen

I sin kommentar 11. februar tar Bjørgulv Braanen til orde for en arbeidsdeling blant de rødgrønne der Arbeiderpartiet og delvis Sp tar seg av industriarbeiderne, mens SV og Rødt henvises til de med høyere utdanning og de kulturradikale. En slikt strategi blir politisk samling i midten og en passiv fagbevegelse.

Det er riktig at den nyliberalistiske formen for kapitalisme også i Norge er på defensiven, fordi dette gir større forskjeller, økt usikkerhet, manglende klimaløsnings, velferdskutt, sosial dumping, forverring av arbeidsmiljøet og svekking av fagbevegelsen. Derfor trengs et nytt flertall i 2021, men også en ny politikk. Et skifte er ikke nok.

70 prosent av LOs medlemmer stemte på de fire rødgrønne partiene ved kommunevalget. LO har et mandat, hvis de vil, til å arbeide aktivt for et rødgrønt flertall i 2021. Nytt flertall kan tapes hvis man sitter stille i båten for til slutt å satse på økt oppslutning for kun ett parti. Norske og europeiske erfaringer viser at sosialdemokratiet aleine ikke klarer å stanse framgang for høyrepopulistiske og høyre-ekstreme partier. Frp utenfor regjering øker oppslutningen.

Tillitsvalgte som er medlemmer av Ap, SV og Rødt samt partiløse hevder i et opprop at Ap må utfordres fra venstre om en ny regjering virkelig skal bety en ny politikk.

Det var Ap som gjennomførte frislipp av bemanningsbransjen og fikk til en usosial pensjonsreform.

Partiet har stemt for Acer, vil ikke nekte konsesjon til North Connect-kabelen og oppfattes som uklare i industripolitikken.

Det er behov for et klarere alternativ til venstre. Felles lister mellom SV og Rødt ved stortingsvalget i 2021 er en mulighet som må diskuteres videre. Om ikke det skjer, kan et samarbeid likevel utvikles. Både SV og Rødt viser økende interesse for industripolitikk, spesielt et samarbeid mellom miljø- og fagbevegelse for en ny grønn industriutvikling. Dette vil bryte ned skepsis som i dag finnes blant industriarbeidere.

Braanens forslag om arbeidsdeling der SV og Rødt nærmest skal forbli akademikerpartier svarer ikke på behovet for et klart alternativ til høyrepolitikken, utformet slik at industriarbeidere i økende grad synes det er greit å stemme på SV og Rødt.

Braanen burde innse at økt oppslutning om SV og Rødt betyr økt støtte til kampen mot bemanningsbransjen, for velferd uten profitt, rettferdig pensjon, kortere arbeidstid, tiltak som styrker fagbevegelsen samt til klimakamp der norsk kraft brukes til ny grønn industri.

Roy Pedersen,
Oslo

roy.pedersen52@gmail.com

ILLUSTRASJON: KNUT LØVÅS

Beklager, Torset ...

VINDKRAFT
Thor Egil Braadland

SVs Christian Torset skriver i et tilsvarende til meg at Ingrid Fiskaa «verken har sagt eller ment» at vindturbintilhengere er drevet av behovet for å distansere seg fra arbeiderklassen, slik jeg påstår.

til de grader har misforstått følgende sitat av Fiskaa fra Klassekampen 3. februar:

«Kvifor denne motviljen mot å ta del i folkeleg motstand mot EU eller vindkraft? Eg trur ein del av forklaringa handlar om eit større problem: Behovet for å distansera seg frå arbeidar-klassen».

Thor Egil Braadland,
SV-medlem

thoregil.braadland@gmail.com

Nei, vi demoniserer ikke Kina

E-TJENESTEN
Frank Bakke-Jensen

E-tjenestens årlige trusselvurdering fokuserer på hvilke trusler Norge kan bli utsatt for. At de løfter frem Kina som et av områdene, betyr ikke at vi ikke kan samarbeide godt med dem på mange områder.

I sin lederartikkel etter Etterretningstjenestens fremlegging av sin årlige åpne trusselvurdering skriver Klassekampen at E-tjenesten driver demonisering når det løfter frem Kina som en sikkerhetspolitisk trussel mot Norge. Det er jeg ikke enig i. E-tjenestens vurderinger er viktige for oss i regjeringen, for at vi skal ha et godt grunnlag for å ta de beslutningene som er nødvendige. Vi må vite hva som truer Norges sikkerhet, for å kunne forsvare oss mot det. Her kommer nettopp E-tjenestens rolle inn.

Kina dekkes i sin siste trusselvurdering ikke minst fordi Kina for alvor er blitt en sentral aktør internasjonalt, og søker økt innflytelse.

E-tjenesten skriver blant annet om Kinas globale ambisjoner som militær-makt, og at de har hatt den

raskest voksende militær-makten i verden de siste ti årene. Mange av systemene deres vil ha global rekkevidde. E-tjenesten beskriver også at «den nye silkeveien» er nødvendig for at Kina skal lykkes med ambisjonen om å utfordre den USA-dominerte verdensordenen. Kina er et sentralisert, partistyrte system, med evne til å samordne mange forskjellige virkemidler. Landet ønsker å være en digital supermakt, med kontroll over 5G-nett, fiberkabler og smartby-systemer, noe som gir dem mulighet til å samle inn enorme datamengder, også sensitiv informasjon. Dette må vi være oppmerksomme på, også i Norge.

Dette er ikke det samme som å si at vi ikke har felles interesser med Kina på veldig mange områder. Vi ønsker å videreutvikle samarbeidet med dem og ha dialog med dem om både sikkerhet, handel, klima og en hel rekke andre temaer.

Men det ville være en kardinalfeil å gjøre dette uten at det samtidig foreligger en risikovurdering. At våre tjenester gir åpne sikkerhetsvurderinger er en viktig del av alle Norges bi- og multilaterale forhold.

Som jeg sa i min innledning til E-tjenestens frem-

legging av rapporten er dette viktig kunnskap som bør diskuteres og vurderes både rundt lunsjbord og i styremøter. Militære virkemidler er bare en del av det vi kan bli utsatt for og som vi bør være på vakt mot. Den teknologiske utviklingen har medført at ikke-militære virkemidler i økende grad kan brukes som et alternativ til militær makt i forfølgelse av de samme politiske målene i fred, krise og krig. Utfordringene kan treffe på tvers av sektorer.

Stater, og de som løper deres ærend kan være ute etter å påvirke oss, eller ramme oss gjennom digitale angrep. Informasjon som settes sammen fra mange kilder, kan medføre at den samlede informasjonen får høyere verdi. I mange sammenhenger er det vanskelig å finne ut hvem som står bak og hva de ønsker å oppnå. Derfor er beskyttelse vi oss best ved å være bevisst på verdiene vi besitter, og redusere sårbarheten rundt disse.

Sikkerhetspolitikken er en del av vårt forhold til omverdenen, i likhet med handelsavtaler, økonomi, internasjonal lovgivning og menneskerettigheter.

Frank Bakke-Jensen,
finansminister (H)

Frank.Bakke-Jensen@fd.dep.no

Husokkupanter er en ressurs!

BOLIGPOLITIKK
Karina Sletten

Solen skinner sterkt i dag. Om man ser lenge nok på den, vil man se små prikker oppstå, som gjengis under øyelokket om man blunker. Lukker man øynene så ser man et mønster.

I dag har namsfogden og tjenestepersonell fra politiet gitt en utkastelsesordre til husokkupanter i Tromsøgata 8. Okkupantene har selv valgt å kalle huset Homsø-gata for å representere at de er skeive minoritetsungdommer som står uten hjem. De har blitt fortalt at dersom de nærmer seg området eller huset de neste 48 timene, så vil de bli arrestert. Boligbygg var der også, et kommunalt foretak som eier, leier og forvalter hus og bygg i Oslo. Oslo kommune støtter altså denne utkastelsen. Oslo kommune, som har et byråd som sier de vil ha bruker-medvirkning, som bruker de vil være mer miljøbevisste. Som likevel tar valg og gjør gjerninger som konstant får konsekvenser som er dårlig for miljøet og som øker forskjeller.

I fjor sa en byrådsrepresentant til meg at det var han «som satt på pengesekken» under en kunst-prisutdeling i Oslo rådhus. Dette utsagnet

har irritert meg på grunn av den ekstremt hensynsløse måten byrådet bruker penger på. Ikke ved å dele ut kunstpriser, men ved å selge kommunale boliger, kaste ut folk som har bodd i dem og ikke gjøre noe med byggene.

Mange tror kanskje at husokkupanter er kriminelle, at det er bortskjemte ungdommer som gjør hærverk, som vil ødelegge for fellesskapet. Det er ikke det. I dette tilfellet er det unge politiske aktivister som belyser et problem som er konstant i vår by. Tomme hus og folk som trenger sted å bo. Å gå inn i et tomt hus høres kanskje for huseiere ut som et stort problem. Særlig er det vel et problem for de huseierne som bevisst prøver å ødelegge husene sine ved å la vannkraner stå på, ved å ødelegge verneverdige hus fordi de vil bygge boligblokker for igjen å få profitt.

For det er det alt handler om, ikke sant? Mer vekst, mer verdi, mer for pengene. Det er ikke husokkupanter som gjør hærverk. Det er derimot dem som tjener på å kaste dem ut. Det er de som ødelegger for fellesskapet.

Tromsøgata 8 har stått tomt i flere tiår. Et grønt hus hvor malingen sakte forsvinner dag for dag. I Oslo kommune, hvor flere av de statlige eiendommene blir

solgt til utenlandske firmaer for profitt. Hvordan hjelper det fellesskapet? I fjor hadde Oslo en arkitekturtriennale som handlet om «de-growth», på norsk nedvekst eller vekst-avvikling, som handlet om ulike måter vi sammen kunne ta ansvar for å ta vare på byen vår, de offentlige områdene vi deler sammen, hjemmene våre og planeten vår.

Å leve under kapitalismen betyr at nedvekst blir nedprioritert. Fordi å leve under kapitalismen betyr at vekst er den eneste muligheten for å øke økonomien. Det sier seg selv at det ikke kommer til å gå bra. Vi har også sett det flere ganger med økonomiske kriser og børskrakk. Vi lever i et system som gir medhold til de som ødelegger sin egen eiendom for å kunne tjene penger på det senere, til de som forlater bygårder og leiligheter i tiår uten en bot i deres retning.

Når blir de bøtelagt? Hvor er deres utkastelsesbrev? Og hva skjer når det er våre egne statlige instanser som forvalter disse husene? Hvorfor er det så mange kommunale hus som står tomme? Og hvorfor er den eneste løsningen å selge det til private aktører?

Karina Sletten,

student, Kunsthøgskolen i Oslo
slettenkarina@gmail.com